

технологіями; технічний фактор – стан матеріально-технічної бази, модернізації старого устаткування, вміння користуватися сучасними основними засобами та ефективно використовувати складські і торгові площі; управлінський фактор – правильність вибору управлінських рішень, застосування новітніх методів управління, досягнення стратегій управління; мотиваційний фактор – бажання працівників, більше заробляти, досягти певного кар'єрного успіху, отримувати бонуси, премії.

Відтак, для забезпечення високого фінансово-економічного стану суб'єктів господарювання необхідно визначити взаємозв'язок та систематизувати фактори впливу на нього. Ідентифікація факторів дозволяє завчасно розпізнавати ризики і загрози, труднощі конкуренції, які виникають із зовнішнього та внутрішнього середовища функціонування, скласти наперед план дій та мати ефективні механізми протидії конкурентам.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Москаленко В. П. Комплексна оцінка фінансового стану підприємства як основа для діагностики його банкрутства. *Актуальні проблеми економіки*. 2006. № 6. С. 180-191.
2. Пельтек Л. В. Удосконалення управління фінансово-економічним станом підприємств харчової промисловості : Автореф. дис. к.е.н. за спец. 08.06.01 / Л. В. Пельтек ; Нац. ун-т харч. технологій. К., 2003. 20 с.
3. Подольська В. О., Яриш О.В. *Фінансовий аналіз: навч. посібн.* К.: Вид-во ЦНД, 2007. 488 с.

Кокура Вікторія Володимирівна, студентка 4 курсу,
Стефанків Оксана Михайлівна, к.е.н., доцент,
доцент кафедри обліку та фінансів

ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОГО ОБЛІКУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

Основні засоби є одним з найважливіших чинників будь-якого виробництва, від їх стану та ефективності використання залежать кінцеві результати господарської діяльності.

На сьогоднішній день в Україні відбуваються складні процеси реформування національної системи обліку, які зумовлені двома напрямками розвитку: зближенням з Міжнародними стандартами фінансової звітності та адаптацією до вимог податкового законодавства.

Теорії та методології бухгалтерського обліку основних засобів присвячені праці відомих вчених економістів: Ф.Ф. Бутинця, Т.А. Бурової, П.І. Гайдуцького, М.Я. Дем'яненка, О.О. Жарікової, В.М. Жука, Г.Г. Кірейцева, Ю.Я. Лузана, М.Ф. Огійчука, В.Я. Плаксієнка, Л.К. Сука, О.В. Шипунової, Л.В. Юрчишеної й інших [3]. Однак, не зважаючи на значні досягнення і напрацювання, ціла низка питань залишається невирішеною. Віддаючи належне науковим напрацюванням вчених, слід відзначити, що окремі питання удосконалення обліку основних засобів в умовах переходу до міжнародних стандартів якості інформації потребують подальшого науково-практичного дослідження та уточнення. Все це свідчить про необхідність всебічного вивчення і вирішення окресленої проблеми дослідження .

Методологічною основою дослідження є концептуальні основи та стандарти обліку. При проведенню аналізі проблем обліку основних засобів використано аналітичний, монографічний, порівняльні методи, а також абстрактно – логічні підходи.

Облік основних засобів є важливою ланкою в сфері бухгалтерського обліку та звітності. Його вдосконалення значною мірою може призвести до позитивних змін в діяльності підприємств.

Вивчення теоретичних положень, свідчать, що облік та аналіз основних засобів в останній час дещо ускладнився, а ряд проблем негативно впливають на процес управління виробництвом, знижуючи ефективність використання основних засобів [2]. До кола таких проблем можна віднести:

- різні підходи до термінології та визначення сутності основних засобів у фінансовому обліку й системі оподаткування, принципів їх оцінки;
- проблеми вдосконалення системи амортизації;
- проблеми підвищення інформативності первинних документів з обліку основних засобів.

Для вирішення даних проблем необхідно:

- удосконалити методика обліку надходження основних засобів у системі аналітичних рахунків, що дозволить спростити систему бухгалтерських записів;
- розробити бухгалтерську модель економічного механізму амортизації, що сприятиме вирішенню проблем фінансового, внутрішньогосподарського обліку амортизаційних процесів та їх податкового аспекту;
- удосконалити методика обліку витрат на ремонти основних засобів, що підвищить ефективність управління витратами.

Окремою групою є проблеми складності оцінки основних засобів, які полягають у виборі вартості, за якою слід їх вимірювати.

Згідно норм П(С)БО 7 «Основні засоби» підприємства можуть використовувати два види оцінки вартості основних засобів: за первісною або за справедливою вартістю [4].

Традиційним і найбільш методично розробленим способом оцінки в національній обліковій практиці є відображення основних засобів за первісною вартістю, яка складається з фактичних витрат на їх виробництво і придбання.

Проте при оцінці основних засобів в умовах інфляційних процесів застосування первісної вартості може привести до негативних наслідків. Навіть за умов незмінних цін, потенціал основних засобів не залишається незмінним, оскільки скорочується строк їх служби, вони стають морально застарілими. Основні засоби, які придбані в різний час і мають однакові характеристики, матимуть різну вартість. А проведення постійних переоцінок збільшує витрати підприємства, що в кінцевому результаті впливає на його фінансовий результат.

Отже, питання обліку основних засобів, постійно знаходиться у центрі уваги. Проблема відтворення основного капіталу є ключовою для забезпечення сталого розвитку як економіки країни загалом, так і для окремих підприємства. Економічна сутність основних засобів слугують визначальними характеристиками ідентифікації їх значення в забезпеченні відтворювальних процесів, функ-

ціонуванні та розвитку виробництва [1]. Важливе значення в дослідженні ефективності використання основних засобів відіграє оцінювання їх сучасного стану, забезпечення адекватної класифікації, виходячи із сучасних умов господарювання, та проведення об'єктивного аналізу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Асмолова Г. Механізм регулювання відтворення основних засобів підприємств / Г. Асмолова // *Економіст*. – 2007. – № 7. – С. 24–27.
2. Булах Л. А. Шляхи підвищення ефективності використання основних засобів / Л.А. Булах // *Економіка АПК і природокористування*. – 2006. – № 9. – С. 63–67.
3. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку основних засобів : Наказ Міністерства фінансів України від 30.09.2003 р. № 561 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minfin.gov.ua>.
4. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби» затверджений наказом Міністерства фінансів України від 27.04.2000р. № 92 із змінами і доповненнями.

**Деркач Уляна Євгенівна, студентка 3 курсу,
Ляхович Галина Іванівна, д.е.н., доцент,
професор кафедри обліку та фінансів**

ОСНОВНА МЕТА ІНТЕГРОВАНОЇ ЗВІТНОСТІ

Інтегровану звітність слід розглядати як парадигму нової корпоративної звітності бізнесу, що надає можливість підприємствам використовувати її в якості інструменту структуризації інформації про їх діяльність відповідно до стратегічних завдань, моделі бізнесу та управління організації.

Мета інтегрованої звітності - надати інформацію, що дозволяє зацікавленим користувачам оцінити здатність суб'єкта господарювання створювати майбутні економічні вигоди упродовж певного проміжку часу. Вона орієнтована на стратегічний курс і майбутні перспективи.

Інтегрована звітність спрямована на відображення даних про організацію, умов функціонування та всіх факторів, що впливають на створення цінності за допомогою комплексного підходу. Дослідження взаємозв'язків між бізнес-моделлю та стратегіями організації, її всебічна оцінка сприяє кращому розумінню суб'єкта господарювання та можливостей відповідати вимогам часу та ризикам.

Потреба у складанні інтегрованого звіту у першу чергу пов'язана із необхідністю задоволення зростаючих запитів користувачів фінансової та нефінансової інформації. За даними Міжнародного стандарту інтегрованої звітності [1] інтегрований звіт готується передусім для інвесторів фінансового капіталу. Проте, відомості, що витікають з <IR>, цікавлять усі сторони, заінтересовані у здатності організації створювати цінність протягом часу, в тому числі співробітників, клієнтів, постачальників і місцеві громади.

За групами користувачів інтегрованої звітності поділено на зовнішніх та внутрішніх, що представлено на рис. 1.

Як показано на рис. 1 виділено внутрішніх і зовнішніх користувачів інтегрованої звітності, причому серед зовнішніх слід розрізняти користувачів з